

HÃY ĐỌC LỜI AI ĐIỀU CHO CẢ DÂN TỘC

JB Nguyễn Hữu Vinh

Tin em Maria Nguyễn Hải Giang chết bởi căn bệnh ung thư xương quái ác đã làm cộng đồng hết sức xúc động. Nhiều lời ai điếu, khóc thương em được tỏ bày với những sự thương cảm và đau đớn tràn ngập mạng xã hội.

Đau đớn cho em, một cô gái 16 tuổi, bằng tuổi con gái tôi. Cháu đang ở độ tuổi như một nụ hoa mới nở, trinh trắng, vô tư, hồn nhiên đầy lòng sốt mẩn và thánh thiện đã phải chịu đớn đau vì căn bệnh oan nghiệt.

Ở độ tuổi ấy, em đang mơ đến một tương lai tươi sáng hơn, đến một cuộc đời mở rộng cho mình, cho gia đình và xã hội.

Độ tuổi đó, lẽ ra em được tiếp xúc với những tinh hoa, những điều tốt đẹp nhất, những ngày tháng tươi trẻ nhất để em tiếp thu tạo cho mình một hành trang vào đời vững chắc.

Ở tuổi đó, em có quyền hồn nhiên nhìn cuộc đời với những sắc màu lung linh, tuyệt mỹ để hăm hở dần thân vào tương lai.

Thế nhưng không, những ngày tháng em lớn lên, là những ngày tối tăm, những ngày cơ cực.

Những ngày tháng đó, em đã phải chứng kiến thảm họa từ biển, những đàn cá chết trắng bờ, những cảnh tang thương của sự nhiễm độc không chỉ một người, một làng mà cả dải đất miền Trung, cả đất nước.

Những ngày tháng đó, em đã phải chứng kiến cảnh khốn cùng của người dân

chính nơi quê em, là nạn nhân của thảm họa, đã bị nhà cầm quyền cộng sản, một chính quyền mà hàng ngày em được học đi học lại rằng là “Của dân, do dân, vì dân” đã không ngại trở mặt bảo vệ kẻ thù ác giết chết họ bằng thuốc độc.

Cũng những ngày tháng đó, em chứng kiến người cha của em đã cùng mọi người đấu tranh để rồi bị hành hạ, bị trấn áp, bị đánh đập và cuối cùng bị đưa vào nhà tù để trả thù cách hèn hạ nhất.

Và rồi người dân quê em, chính gia đình em, họ hàng bà con em, là những nạn nhân trực tiếp đến nay vẫn bị bỏ ngoài những sự chú ý của nhà cầm quyền cộng sản, dù tiền thì họ đã lấy, đã chia chác và Formosa vẫn tiếp tục hoành hành như chỗ không người.

Mới cách đây chưa lâu, năm trước, ông nội em đã chết vì căn bệnh ung thư khi bố em đang ở trong nhà tù.

Và chính em, lại là người nhận hậu quả của những thứ độc hại kia, buộc phải chấp nhận nó như một lời cảnh báo cho toàn xã hội: **Thuốc độc, ung thư sẽ không chữa bất cứ ai. Những cơn đau đã dần dần làm em nhức nhối, đau đớn mấy tháng nay và đã cướp đi mạng sống của em sáng nay.**

Đêm hôm qua, trao đổi với cha Nguyễn Đình Thực về em trên sóng của một đài phát thanh Hải ngoại, tôi được nghe cha kể về

những ngày gần đây của em mà không cảm được lòng mình, những giọt nước mắt ứa nghẹn cứ lăn dài. Trên giường bệnh, em vẫn chấp nhận chịu đựng, không kêu rên, không oán trách và vẫn luôn phó thác cho Chúa.

Điều em mong muốn nhất, khát khao nhất là em được nhìn thấy người cha của mình.

Đau đớn hơn, em bị bệnh khi người cha của em đang ở trong nhà tù cộng sản khắc khoải ngóng tin của con gái mình từng ngày, từng giờ và em ra đi khi nỗi mong nhớ người cha của mình khôn nguôi. Nỗi đau của người cha càng lớn hơn, sâu hơn, khi chỉ mới 14 tháng trước, bố anh đã chết tức tưởi cũng bởi căn bệnh ung thư mà không được gặp anh trước khi chết.

Mà nào đâu phải cha em bị tù tội vì một tội lỗi gì đó cho cam. Nhà cầm quyền Cộng sản bỏ tù cha em, chỉ vì để trả thù hèn hạ cho việc cha em đã dấn thân vì tương lai của đất nước, chống lại thảm họa đối với người dân khi Formosa đầu độc môi trường sống. Cha em, một nông dân chất phác, đã chấp nhận hy sinh, gian nan và bị trả thù bởi bạo quyền, chỉ vì đã không chấp nhận việc cứ ngồi im hưởng những ân huệ của đảng khi đảng cam tâm rước giặc vào nhà đầy đọa, đầu độc chính con dân của mình.

Anh đã góp công sức của mình, để đấu tranh cho quyền lợi của người dân, và cao hơn, đấu tranh cho việc chống lại chính sách hèn với giặc, ác với dân, đưa kẻ thù về nhà đầu độc con em, dân tộc mình của nhà cầm quyền cộng sản.

Và điều anh làm đã được chứng minh là điều hết sức cấp thiết và đúng đắn, khi chính mạng sống con anh đã bị đe dọa và cướp đi ngay sau đó.

Ung thư, có thể nói là căn bệnh thế kỷ. Cho đến nay, thế giới chưa chữa được căn bệnh quái ác này khi đã vào những giai đoạn cuối.

Ở Việt Nam, với nền y tế hiện nay, việc phát hiện sớm ung thư, may ra chỉ có được áp dụng với tầng lớp lãnh đạo, còn người dân Việt một nắng hai sương chưa làm đủ ăn, nói gì đến khám bệnh và chẩn đoán sớm. Chỉ đến

khi nào không lê lét nổi thì mới đến bệnh viện. Do vậy khi đã phát hiện ung thư, có nghĩa là cái chết đã được báo trước.

Tờ báo của đảng cộng sản mang tên Nhân dân viết rằng: “Ghi nhận tình hình ung thư năm 2018 tại Việt Nam cho thấy, mỗi năm cả nước có 165,000 ca mắc ung thư đại trực tràng và có khoảng 115,000 ca tử vong/năm. Con số này dự kiến tiếp tục gia tăng, do đó ung thư đường tiêu hóa là mối đe dọa lớn đến sức khỏe của mỗi người”. Nghĩa là mỗi ngày, có hơn 450 người mắc bệnh và hơn 300 người Việt Nam chết vì ung thư.

Về nguyên nhân, cũng báo chí Việt Nam đưa ra: “Thực phẩm bẩn, môi trường ô nhiễm, tuổi thọ tăng, trong đó tác nhân thực phẩm không an toàn đứng hàng đầu, chiếm khoảng 35%”.

Vậy thực phẩm bẩn, môi trường ô nhiễm từ đâu ra? Câu hỏi này được trả lời ngay tức khắc, nếu ai đã ghé qua các chợ đầu mối, nơi sản xuất thực phẩm, nơi nhập các hàng hóa tiêu dùng từ Trung Cộng và nhà máy, các khu công nghiệp...

Đặc biệt nếu ai đi qua nhà máy Formosa Hà Tĩnh, nhà máy nhiệt điện Vĩnh Tân, các cơ sở sản xuất mà nhà nước bằng mọi cách áp đặt lên người dân phải chịu bằng những biện pháp bạo lực, sẽ hiểu rất rõ điều này.

Thảm họa biển Miền Trung do Formosa gây ra đã 3 năm nay, khi các sinh vật thi nhau biến mất khỏi khu vực, cá biển chết hàng loạt, chim trời không có đất sống, cây cưa trên bờ không thể tồn tại... thì nhà cầm quyền CSVN đã ra tay bao che bằng nhiều biện pháp nực cười và thiếu liêm sỉ.

Hàng vạn nhà khoa học, giáo sư, tiến sĩ đã bó tay, im như thóc trước cái mặt lạnh của đảng, để rồi sau đó vài con rối ra giải thích rằng: Cá chết là do “[thủy triều đỏ](#)”, do “[tảo nở hoa](#)” hoặc do “[tác động của âm thanh](#)”...

Rồi quan chức cộng sản bằng mọi cách làm cò mồi rằng cứ ăn cá, cứ tắm biển... mà bất chấp tính mạng người dân. Thậm chí mấy tay bộ trưởng, chủ tịch còn xung phong làm mẫu ăn cá biển.

Chỉ cho đến khi Formosa cú đầu nhận tội, thì nhà cầm quyền mới hốt hoảng nhận ngay 500 triệu đô la bồi tử và dùng quân lực để trấn áp người dân, bằng mọi cách dập tắt tiếng kêu của họ.

Những trò đều cáng đánh vào chính người dân, những nạn nhân của vụ đầu độc đã làm rơi chiếc mặt nạ “[chính quyền của dân, do dân, vì dân](#)” một cách nhanh chóng.

Thế nhưng, vẫn có những đám dân, những đám “[Cờ đỏ](#)”, “[dư luận viên](#)” miệt mài ngày đêm phò đảng để đánh phá những nạn nhân này bằng đủ mọi trò khôn nạn khi đảng dấu mặt đứng đằng sau.

Ba năm đã qua đi, những thứ Formosa thải ra môi trường vẫn tiếp tục, môi trường vẫn tiếp tục bị đầu độc không thương tiếc trong sự bảo kê có chủ đích của nhà cầm quyền.

Những đàn cá từ biển khơi vào nhiễm độc tại cửa biển Formosa vẫn được đánh lên, ướp lạnh và đưa đi khắp đất nước trong sự thờ ơ, vô cảm và bất cần của cả hệ thống chính trị, sẽ đi vào từng bữa ăn gia đình người dân Việt.

Những cánh đồng muối ngay tại cửa Formosa, là sự kết tinh của nước biển như một dung môi hòa tan của những chất thải là kim loại nặng do Formosa thải ra vẫn được sản xuất hàng ngày trong sự cố vũ của báo chí và nhà cầm quyền. Những hạt muối đó sẽ đàng hoàng đi vào bữa ăn, vào dạ dày rồi vào máu và đến từng tế bào của những người dân Việt để tác oai tác quái gây ra những tế bào lạ ở đó. Không một ai có thể kiểm soát được điều này. Rồi từ đó nó sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của nó là làm suy vong nòi giống Việt.

Thế nhưng, những nạn nhân của Formosa, của những cơ sở sản xuất công nghiệp gây ô nhiễm, của hàng hóa giá rẻ nhiễm độc hại từ Trung Cộng vẫn cô đơn giữa đám dân Việt đang ngày ngày hô hào, hò hét bên những cốc bia cho đủ chỉ tiêu tiêu thụ 3 tỷ lít mỗi năm.

Những cuộc biểu tình chống ô nhiễm môi trường của người dân vẫn bị đàn áp khốc liệt bằng bạo lực, bằng lực lượng được nuôi từ đồng tiền xương máu của người dân trong sự vô cảm của nhiều nơi, nhiều người và nhiều địa phương khác.

Trên hết, hệ thống cầm quyền dù đã không cần che đậy bộ mặt phản dân, hại nước, thì đa số người dân vẫn cứ bình chân như vại chăm lo cho nồi cơm nhà mình mà bất chấp đồng loại, cộng đồng xã hội chỉ với một khái niệm sợ hãi: Không nói đến chính trị.

Đại đa số người dân Việt tự tước bỏ cái quyền tham gia chính trị của bản thân mình, mặc nhiên coi đó là đặc quyền của riêng tầng lớp cộng sản.

Để rồi nhà tù là nơi dùng để trả thù, để hành hạ những người dám mở miệng, dám dấn thân trong sự thờ ơ của những người dân chính là nạn nhân. Thì việc các nạn nhân đua nhau tăng lên vùn vụt là điều hiển nhiên.

Và khi đó, những cái chết như của bé Giang là điều không lạ, là phổ biến không thể nào tránh khỏi.

Và khi thể chế chính trị hèn hạ với giặc, hung ác với dân, đi ngược lại lợi ích của người dân, của đất nước ngang nhiên tồn tại trong nỗi khiếp sợ, sự vô cảm của chính người dân Việt, thì chuyện môi trường sống bị hủy diệt, nòi giống bị đầu độc, suy vong, dân tộc bị yếu nhược và trở nên thấp kém và bị tiêu diệt là điều không thể khác.

Và nếu tình hình không có gì thay đổi, thì hãy sớm khóc cho chính đất nước mình, hãy đọc lời ai điếu sớm cho một dân tộc đã bị hèn hạ hóa sau mấy chục năm bị cộng sản cai trị để cam tâm đi đến chỗ bị diệt vong.